

Ny medaljör

KENTH HANSSON

Att ge och få är en bra vägledning. Det lärde min mormor Anna Hjelmstedt och morfar Martin mig när jag var liten och de passade mig eftersom min mor jobbade natt på lungkliniken i Uppsala. Det började egentligen med gamla pengar som jag alltid fick och fortsatte med att hon väckte ett intresse för gamla tider. Frågade jag mina föräldrar så sa de alltid att fråga mormor Anna för det vet hon, och så fortsatte det. Där började fröet att gro och jag har senare förstått att hon var en som var förmedlare genom sitt sätt att ge och få.

Det har blivit något som jag ser som viktigt och märkt hur bra det fungerar. När folk frågar mig för att någon tipsat dem att göra det, så är de flesta omvänt lika bra på att dela med sig också. Det är väl det som gjort att man känner det som att folk fått förtroende för en. Kan man bara leva upp till det så gott det går och kanske ge mer än väntat så blir glädjen för alla starkare också. Det är nog en av förutsättningarna som gjort att man blir överväldigad och förvånad över att bli förlänad med en sådan här medalj.

Min forskning tog fart riktigt mycket genom kontakter med människor som in-

gått i den tyska krigsmakten under andra världskriget. Deras historier som utmynnade i många erbjudanden och informationsutbyten gällande den tyska krigsmakten på den tiden var en bra övning. Det här var på 1970-talet och var inte riktigt populärt. Men det gav mig en insikt i hur man kan fortsätta att leta och hitta lite här och där och få lära sig mycket.

Nästa steg var när jag började utforska min egen hembygds historia, då jag kände att mycket saknades och de som visste det mesta var det inte många som lyssnade på. Och vem skulle de dela med sig till? ”Ingen förstår mig när jag säger...”. Men hela tiden så har jag haft turen att på olika sätt få kontakt med beundransvärda människor som delat med sig av deras minnen och kunnande. För oss lokalt härute i västra Uppland och förr nordöstra Västmanlands län så var vi i periferin när det gällde historisk information i landskapets eller länets litteratur.

Det fanns en del tappra försök av några nu hädangångna personer att finna mer men de hade inte de möjligheter att skriva ned, kopiera och att använda nutida medier på samma sätt som jag fått. Här har Heby kommun betytt mycket för min utveckling,

och förhoppningsvis har jag givit mycket tillbaka. När jag så började med släktforskningskurser samt hembygdsutflykter tillsammans med Västerlövsta hembygdsförening så blev det en nystart för många och för deras historieintresse. Fler och fler letade sig fram till mig, och att ge och få blev än mer intressant och lärorikt.

Att få förtroende av fotografen Olle Englund, hembygdsfotografen Nisse Pettersson, amatörforskaren Karl-Erik Fredriksson, Heby kommuns första kommunalråd Arne Eriksson, Hebys tegelbruks- och föreningsminnesrika Artur Svedberg, Roland Persson i Huddungeby, Olle Andersson och Valdemar Ludvigsson i Östervåla ger styrka och ställer samtidigt krav på en. De var för inte så länge sedan potentater här i kommunen. Då inser man hur viktigt det är att lära eller intressera andra för vår hembygdshistoria, så att den förs vidare. På samma sätt som min mormor Anna gjorde med mig.

Genom roliga och ovärderliga stunder med Wilhelm Söderhielm på Molnebo, bra och givande kontakter med familjen Wall på Norr Starfors, Upplandsmuseets anställda och Irma Ridbäck sedan 1990-talet och sedan min bok om Skattmansö kom ut 2007 så är det så värdefullt att få vara med lite här och där. Kan jag inspirera så kanske jag kan locka fram det där lilla extra ur mina vänner eller blivande vänner också. Det är en bra vägledning för att se dig och få dig att känna dig sedd, hörd eller betydelsefull. Att efter 23 års

släktforskningskursverksamhet fortfarande känna suget (fast jag skulle sluta 2010) efter möten med nya inspiratörer är också härligt. För den som gillar att läsa på papper om min hembygd rekommenderas Västerlövsta Nyheter, hembygdsföreningens månadstidning i 100 ex som utkommit sedan år 2000.

Och får man spinna vidare ett tag till så kommer förhoppningsvis du att kunna läsa om mitt drömprojekt om Molnebo år 2015. Det startades 1991 och den första delen kan man säga var Karl-Erik Fredrikssons ”Järnbruken i Ramsjö och Molnebo”, där jag stod för färdigställandet och en del annat. I och med Irma Ridbäcks och Göran Ulvängs epos om Norr Starfors så blir de gamla och de stora herrgårdskomplexens historia i södra Heby kommun en fin samling att äga för den historiskt intresserade och för andra att inspireras av.

Och det kommer nog mer då vår hembygd och vårt kunnande om vår historia växer hela tiden. Delvis genom de aktiva insatser som Upplandsmuseet samt Upplands fornminnesförening och hembygdsförbund bidrar till och initierar, men även på den nivån som jag känner mig tillhörig och som gjorde att jag aldrig kunde föreställa mig den upplevelsen och uppskattningen jag fått och får, även i år. Vid överlämnandet till mig så klagade jag, likt tidigare medaljörer, att jag bara är mottagaren men för många som ger mig glädje.

Kenth Hansson